

— Въ Арабия е много топло. Почвата тамъ е пуста и пѣсъчлива и се тѣй напича, че мъчно е да се носятъ обуща. Повечето хора тамъ ходятъ боси. Облѣклото имъ е леко и често само съ единъ платъ покриватъ цѣлото си тѣло. Така тѣ понасятъ по-лесно голѣмитъ горещини.

Въ тази гореща Арабия турскиятъ пророкъ Мохамедъ проповѣдвалъ своето учение. Много пусти мѣста той пропѣтувалъ, за да разпространява учението си. Веднажъ при едно такова скитане Мохамедъ не видѣлъ и настѣпилъ една змия, каквито тамъ има много. Съ яростъ змията се обърнала и ухапала пророка.

— Проклетъ и нечестивъ да бждешъ ти — рекълъ Мохамедъ и съ устата си изсмукалъ змийската отрова отъ раната и я изплюлъ на земята. Тамъ, дето паднала плюнката, поникнало растение, въ соковетъ на което се съдържа лютата змийска отрова. Това растение е тютюна. Той съдържа лютата змийска отрова, която трови тѣлото на всѣки пушачъ.

— Сега разбирашъ, Владко, защо ти падна въ не-свѣсть. Твоето крехко тѣло не може да понесе силната отрова, — завърши лѣкарьтъ и си отиде.

А. Марковичъ

